

אורי אבנרי:

טיול הדמים

בוע במלוא עוזה. אין כל אפשרות לגי בות עדינות מאנשיהכפר, עדי-הראי ייה. הכל בא דרך המסננת של הדוברים הרישמיים.

אין שום חקירה עצמאית. רק פה ושם הצליחו עיתונאים — זרים! — להשיג מידע מן הצד השני.

מכאן שכל מידע חשוד כיום מלכתחילה. הציני נורות הרישמיים העבירו בחודשים האחרונים כזי בים כה רבים, עד כי אין עוד כל אפשרות להבחין בין אמת ושקר, בין אמת מלאה או חציאמת, בין עדות הנאמרת מרצון ועדות הנסחטת בלחץ גופני סביר.

הדברים שפורסמו בכלי-התיקשורת הישרא

ידוע כי כמה מן ההורים, ששמעו על תוכנית מטורפת זו, הביעו ספקות. עוכדה מועזעת: אף אחר מן ההורים לא העז להתנגד בגלוי לתוכנית ולהביא לביטולה. האם שורר ככת זו טרור אירי אולוגי גם כלפי חבריה? האם שטיפת-המוח הדי-תיתלאומנית הגיעה למצב שבו הורים אינם מעי זים אף לגונן על חיי ילדיהם מפני קנאים מטורי פים?

על כוונת המארגנים מעידות כאלף עדים שתי עובדות:

● הטיול נערך בלי כל תיאום עם צה"ל, כאילו כדי להזמין צרות.

● בראש הטיול הועמד קנאי-קיצוני תימי הוני, אדם שהסתבך בעבר לא אחת בתקריות אש, אדם פרובוקטיבי שגם רבים מחבריו מזהירים מפניו, היהודי היחיד שצה"ל אייפעס אסר עליו בצו ההיכנס לאיזור ערבי (שכם), אחרי שערך שם שורה של פרובוקציות.

כל אדם באילון-מורה ידע היטב מי זה רומם אלרובי. מדהים לחשוב כי ההורים הניחו את גורל ילדיהם בידי אדם כזה, במשימה כזאת.

המלווה השני לא היה הרבה יותר טוב. גם הוא הסתבך בעבר בהתנכלויות והורשע ברין.

רשתות-הטלוויזיה בעולם, שאינן מצונזרות כמו הטלוויזיה הישראלית הצייתנית, הראו אוטרי בוס של מתנחלים-מטיילים, כאשר כל חלונותיו פתוחים, ומכל חלון מבצצים שלושה דגלים. כתבי-הטלוויזיה טענו שזהו האוטובוס של הטיול המסויים הזה, כטרם נאלצו הילדים לרדת ולהמי שיד ברגל.

קשה לדעת אם טענה זו נכונה. יתכן כי צורפו כאן יחד שני טיולים שונים. אך גם אז מסבירה התמונה את רוח-הדברים. טיולים אלה אינם טיור לים כלל, אלא הפגנות פרובוקטיביות, שנועדו לגרות את האוכלוסיה הערבית.

אחת המטיילות אמרה לצוות זר, מייד אחרי האירועי: "יצאנו כדי להוכיח להם שהארץ שייכת לנו".

הפעם זה גרם לטראגדיה. היא היתה בלתי-נמנעת מלכתחילה, אחרי שהמרי ארגנים החליטו מה שהחליטו.

מי שמחליט לערוך טיול של נערים לאחר הכפרים האלה, במצב כזה, הוא מטורף. **ואולי גרוע יותר: סרובוקטור המשי-חק בחיי הילדים.**

כת המתנחלים פעלה כאן כמו כל כת מיס-טית-משיחית אחרת, המקריבה את חיי חבריה על מיוזבה של פולחן ואמונה. הרוגמה הקיצונית והמטורפת ביותר של הלך-רוח זה היא פרשת ההתאבדות ההמונית בכפר ג'זנסטאון בגויאנה.

אלמלא מותה הבושה במדינת-ישראל, היו אנשים רבים מכסים השבוע את פניהם בכרי ש.

שרים, פוליטיקאים, עיתונאים וקצינים היו מבקשים סליחה ומחילה מן הכפר המעונה, ביתא, ממישפחות שלושת חלליה, מבעלי בתיה ההררי טים, מכל תושביה שחיו במשך כמה ימים במישי-טר של אימים, שדמה לפוגרום ממלכתי. אנשי-תיקשורת היו מבקשים מחילה מקוראי-

שניים מהמטיילים בלב בכפר-ביתא
איש לא נעו בהם לדעה

ממשלת ישראל אבלה על מותה של תרצה פורת

אשר נפלה מידי
פורעים מרצחים
ומשתתפת בצער
המשפחה השכולה

מודעת-הכזב הממשלתית
השך כבר ידע

ליים לא באו מפי כתבים שהיו במקום ושבידורו את הדברים על פי שיטות עיתונאיות מקובלות. הן לא היו אלא הודעות רישמיות, מגמתיות ולא אחת מסולפות. במשך יומיים יותר ניוונה המדי-נה כולה מ"מידע" פגום זה, עד שחלק מן האמת יצא לאור.

מה שקרה בפרשת ביתא מוכיח את הסכנה המרחפת על ציבור המנותק ממידע עיתונאי מהימן. ציבור כזה חדל מלהיות דמוקרטי, אינו יכול עוד לשקול את הדברים בדיעה שפויה, ועלול להי פוך בנקל לאספסוף היסטרי, המבקש קורבן לליניץ.

ועוד לקח: פרשת ביתא חושפת את השקר הזדוני, כאילו נוכחותם של כלי-התיקשורת גור-מת למהומות, ועל כן עלולה לגרום לקורבנות. בפרשה זו (ובכל פרשה) קרה ההיפך: היעדרם של כלי-התיקשורת איפשר את הטבח, וסגירת השטח לפני העיתונאים איפשר את הפצת המידע הכוזב, שגרם לאווירת-הליניץ. דווקא הופעת המצלמות של הטלוויזיה הורה — זמן רב לפני בוא הצבא — גרמה להרגעת הרוחות בכפר.

כאשר החלה האמת יוצאת לאור, הסתבר שהתמונה הראשונה היתה כרי זבת ושקרית מעיקרה.

● יריות ללא אבחנה

בשעה 8.30 כיום החמישי, ה"ז באפריל, יומיים לפני מלאת ארבעה חודשים להתקרי ממות, התקרב הטיול לכפר ביתא.

היו בקבוצה 18 נערים ונערות, בני 14 עד 18, ושני בוגרים — רומם אלרובי, הקנאי הקיצוני, שנשא רובה מ"6. והמרדך מנחם אילן, גם הוא מתנחל קנאי, שנשא תת-מקלע ננוו.

הטיול לא התנהל בכביש הראשי אלא ממזרח לו, בשטח של שדות, לרגלי הכפר הערבי. על מה שאירע כאן יש גירסות שונות, כמו כמעט לגבי כל פרט מכאן ואילך.

לפי גירסת המטיילים, הם ישבו לנוח בשדה. התקרבו צעירים ערביים, תחילה מעטים ואחר-כך רבים יותר. התחיל ויכוח ודיבורים, נורקו אבי-נים, אלרובי ירה.

לפי גירסת התושבים, קרה משהו אחר: אלרובי

● מסך השקר

לגבי ההמשך יש לקחת בחשבון נקודה אחת חשובה: הגירסה של התושבים הערביים לא נודעה לציבור הישראלי, אלא בעקיפין וברמי זים.

זוהי אחת התוצאות של סגירת השי-טחים הכבושים לפני התיקשורת הישי-ראלית והעולמית, שנמשכה גם השי-

הסיסמה "מותר ליהודים לטייל בכל מקום בארץ-ישראל" אין לה שום משמעות על רקע זה. יכול אדם לחשוב כך מבחינה אידאולוגית — גם אז לא ישלח ילדים למוקר של התקוממות, כפי שלא ישלח אותם לערוך מחנה בליבו של יעד בוער, או לטייל בוואדי בנגב בעיצומם של שיטפונות. גם לפי הדת היהודית, פיקוחנפש דוחה שבת וכל מיצווה אחרת.

אנשי-אמבולנס משכם עם אחד המטיילים
תושבי הכפר הזעיקו עזרה רפואית

● פרובוקציה מכוונת

השאלה המברעת נוגעת לשלב הראשון, **העור בטרם צאת הטיול.**

מדוע יצא טיול זה בכלל? מי החליט עליו? מה היו מטרתיו? מדוע הרכיב אותו כפי שהרכיב? **במיקרה הטוב ביותר, היתה כאן הפ-קרות פושעת. במיקרה הרע, היתה כאן כוונה אפלה יותר.**

בשטחים הכבושים סוערת מזה ארבעה חוד-שים התקוממות עממית. ראשיהממשלה, יצחק שמיר, הגדיר אותה כ"מילחמה".

מילחמה זו הגיעה לכל כפר ב"יהודה ושומרון וחבל-עזה". אין כפר שבו לא נהרגו ונפצעו בני-אדם ונערכו מעצרים נרחבים. על כן שוררת בכל כפר מתיחות, זעם, שינאה — וכיחוד בקרב המישפחות השכולות וקרוביהן — ציבור המקיף אלפים רבים.